

[Arbejdsministeren]

Dertil kommer, at det er administrativt belastende for kommunerne, og det er meget dyrt at gennemføre. Jeg kunne have lyst til at spørge: hvordan tror fru Jytte Andersen at de socialdemokratiske borgmestre rundt omkring i landet kan planlægge deres arbejde i de kommuner, de leder, og finde ud af at få ledig kapacitet til at gå op osv., hvis de skulle have direktiver fra Folketinget af den type, der bliver lagt op til her? Mon ikke de gode socialdemokratiske borgmestre rundt omkring i kommunerne ville føle, at de mistede enhver mulighed for selv at foretage en fornuftig arbejdstilrettelæggelse?

Forslaget er dyrt, det er bureaukratisk, og det er i modstrid med ethvert ønske om at lave ligestilling. Derfor håber jeg for kvinderne, at Folketinget endnu en gang afviser dette socialdemokratiske forslag.

Houe (KF):

Forslaget er en uændret fremsættelse af det forslag, som i sidste samling hed B 132. Det Konservative Folkeparti har ikke siden dengang ændret indstilling til forslaget, og jeg kan henvise til, hvad jeg dengang sagde. Det står i Folketingstidende 1985-86, sp. 10429.

Herudover kan jeg kort skitsere vores betæneligheder ved det fremsatte forslag.

For det første: arbejdstilrettelæggelsen i offentlige institutioner tager i forvejen i vidt omfang hensyn til muligheden for, at en vis del af personalet kan få brug for barselorlov.

For det andet: udnyttelse af eventuel ledig kapacitet vil ikke kunne finde sted, da der jo efter forslaget skal ansættes vikar.

For det tredje: der vil være en del administrativt besvær med en sådan ordning.

For det fjerde: i bemærkningerne til forslaget står der, at man er opmærksom på, at der nok bør være en minimumsregel vedrørende det tidsrum, der betinger ansættelse af vikar. Man tænker sig f.eks. et minimum på én sammenhængende uge. Det er efter min mening helt urealistisk, for ikke at bruge stærkere ord, at en arbejdsgiver skulle have pligt til at ansætte vikar blot en uge.

Alt i alt er det efter min opfattelse et rigtig dårligt forslag, og vi kan ikke støtte det. Da Venstres ordfører, fru Elsebeth Kock-Petersen, desværre ikke kan være til stede, skal jeg sige, at det samme gælder for partiet Venstre.

Carsten Andersen (SF):

I modsætning til de to tidligere ærede talere vil jeg gerne tilslutte mig forslaget. Jeg synes, det er et helt fint forslag, som vi kan støtte intentionerne i, selv om der måske er nogle ting, som vi godt ville ændre lidt ved.

Egentlig kunne vi så slutte her, for her skal jo bare handles, her skal ikke snakkes så meget, men jeg synes alligevel, der skal nogle kommentarer med til forslaget, og jeg synes, at både arbejdsministerens og hr. Houes bemærkninger kræver, at vi beskæftiger os lidt med det offentlige som arbejdsgiver.

Jeg synes, det er pinligt, at en af dem, der sidder i bestyrelsen for de offentlige arbejdsgivere, siger, at det er helt urealistisk, at der skal ansættes vikarer i en barselorlovssituation.

Det er også pinligt, at vi her skal beskæftige os med, at de partier, som har været med til at lave barselorloven, ikke nu bakker op bag den, sådan at den får et realistisk indhold.

Det er ikke pinligt, at forslaget er blevet fremsat, for det skal frem, og vi skal have denne diskussion.

Det er rigtigt, at der er en række borgmestre rundt omkring i landet, der har kunnet løse denne opgave, og som har kunnet sørge for, at der kom en vikar, når der var én, der gik på barselorlov. Egentlig burde forslaget laves om til et lovforslag, og det skulle gå ud på, at den offentlige arbejdsgiver skal optræde som en bonus pater familias, hvilket betyder noget i retning af et normalt væsen med en nogenlunde sund tankegang, for det er det, der er problemet i denne situation.

Men så vil man vel automatisk spørge, om den offentlige arbejdsgiver ikke er det og ikke gør det. Dertil må man desværre sige nej, og man må sige dobbelt nej, når det gælder kvinderne på de offentlige arbejdspladser. Det har vi fået dokumenteret bl.a. i Erik Jørgen Hansens undersøgelse af danskernes levevilkår, hvorefter kvindernes arbejdsbelastning er blevet større. Det drejer sig om funktionærer og ikke-faglærte kvinder i den offentlige sektor. Her er der størst vækst i de andele af kvinder, der oplever deres arbejde som psykisk anstrengende og ofte mener at være udsat for risiko for arbejdsskader eller arbejdsulykker. Det står på side 12 og på side 58-62 i hans bog. Vi kan også tage un-